

Το ευχαριστώ της ευγνωμοσύνης (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτουσία](#)

«Εκείνο τον καιρό καθώς έμπαινε ο Ιησούς σ' ένα χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί. Στάθηκαν λοιπόν από μακριά και του φώναζαν δυνατά: «Ιησού, Δάσκαλε, ελέησέ μας!» Βλέποντάς τους εκείνος τους είπε: «Πηγαίνετε να σας εξετάσουν οι ιερείς». Και καθώς πήγαιναν, καθάριστηκαν από τη λέπρα. Ένας απ' αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, γύρισε δοξάζοντας με δυνατή φωνή τον Θεό, έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε. Κι αυτός ήταν μάλιστα Σαμαρείτης. Τότε ο Ιησούς είπε: «Δεν θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά που είναι; Κανένας τους δεν βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει τον Θεό παρά μόνο τούτος εδώ ο αλλοεθνής;» Και σ' αυτόν είπε: «Σήκω και

πήγαινε στο καλό Η πίστη σου σε έσωσε» (Λουκ. 17, 12-19).

Είναι τρομερό να φανταστούμε για μία στιγμή τον εαυτό μας απομακρυσμένο από όλους τους άλλους ανθρώπους, χωρίς καμιά δυνατότητα επαφής και συναντήσεως, με άρρωστο και συνεχώς φθειρόμενο κορμί από κάποια μεταδοτική αρρώστια και επί πλέον συνοδευμένο με τη μόνιμη καταφρόνια ότι η αρρώστια που έχουμε αποτελεί τιμωρία για την αμαρτωλή ζωή μας. Και ξαφνικά κάποιος μας πλησιάζει αψηφώντας τους κινδύνους, καταπατώντας τις επικρατούσες κοινωνικές προκαταλήψεις, δείχνοντας άφοβα και απεριόριστα την αγάπη του. Δεν θα αισθανθούμε άπειρη ευγνωμοσύνη γι' αυτόν;

Μια τέτοια περίπτωση δέκα τραγικών ασθενών μας παρουσιάζει η διήγηση του ευαγγελιστή Λουκά (την Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά), τους οποίους άγγισε η σωστική χάρη και η θεραπευτική δύναμη του Χριστού. Η αγάπη του Θεού που σαρκώνει μέσα στον κόσμο και αποκαλύπτει με τη ζωή και το θάνατό του ο Χριστός δεν περιορίζεται στους ολίγους, στους εκλεκτούς, στους δικούς του. Εκτείνεται σε όλους, ακόμη —η μάλλον ιδιαίτερα— σε αυτούς που οι «σοβαροί» και «ευσεβείς» άνθρωποι της εποχής του θεωρούν μολυσμένους και αμαρτωλούς. Δεν γνωρίζει όρια κοινωνικά, πολιτικά η θρησκευτικά. Εκδηλώνεται κατά τη διήγησή μας σε δέκα ανθρώπους που τους ένωσε ο πόνος της μολυσματικής αρρώστιας. Ο Ιησούς τους συναντά και διαλέγεται μαζί τους, ξεπερνώντας τον Μωσαικό Νόμο που απαγορεύει τη συνάντηση με λεπρό. Ο ένας μάλιστα από αυτούς ήταν αλλοεθνής, ήταν Σαμαρείτης.

Και όμως, αυτού του τελευταίου η στάση είναι που κάνει εντύπωση και υπογραμμίζεται από τον ευαγγελιστή. Οι εννέα θεραπευμένοι, πλημμυρισμένοι από τη χαρά της υγείας και της συναντήσεως με τους συγγενείς και φίλους, βλέποντας δυνατό και καθαρό το σώμα τους, ξέχασαν να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους στον ευεργέτη Χριστό —τυπικό παράδειγμα των ανθρώπων που επικαλούνται τον Θεό στη θλίψη και τον πόνο αλλά τον παραθεωρούν στη χαρά, που νομίζουν ότι ο Θεός είναι το τελευταίο καταφύγιο στην ασθένεια, όταν εξαντληθούν όλες οι άλλες ανθρώπινες δυνάμεις και όχι ο πρώτος φίλος στην υγεία και στη χαρά. Ασφαλώς οι εναγώνιες κραυγές βοήθειας που απευθύνονται στον Θεό καθημερινά είναι περισσότερες από τις προσευχές ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης!

Πολλά πράγματα τα θεωρούμε αυτονόητα μέσα στη ζωή, χωρίς να αισθανόμαστε την ανάγκη να ευχαριστήσουμε κανένα για τις καθημερινές δωρεές. Η αυτοτέλεια και η αυτοπεποίθηση δεν αφήνουν περιθώρια ευγνωμοσύνης προς τον ευεργέτη Θεό. Τα χείλη μας δύσκολα κινούνται για να πούν ένα ευχαριστώ, ενώ πολύ εύκολα, σχεδόν αυθόρμητα, απευθύνουν κραυγές και επικλήσεις βοήθειας στον καιρό της ανάγκης. Και εδώ συμβαίνει το εξής χαρακτηριστικό: Όταν περάσει η ανάγκη, όχι μόνο ξεχνούμε τη στιγμή της αδυναμίας η ντρεπόμαστε γι' αυτή, αλλά προσπαθούμε με εκδηλώσεις λεονταρισμού η αυτοπεποιθήσεως να ισοσταθμίσουμε την επιδειχθείσα αδυναμία.

Η στάση αυτή είναι καθαρά ανθρώπινη και δείχνει την παγίδευσή μας μέσα στα οχυρωματικά έργα του εγωιστικά σκεπτόμενου εαυτού μας. Κι όμως, η λυτρωτική αγάπη του Θεού μας περιβάλλει καθημερινά. Ο σταυρός του Χριστού δεν σημαίνει μόνο το αποκορύφωμα μιάς σειράς σωστικών ενεργειών που έκανε ο Θεός για τα πλάσματά του, αλλ' είναι η αρχή ατέλειωτων δωρεών που πλημμυρίζουν την ανθρωπότητα. Η σπουδαιότερη δε από αυτές συνίσταται στην κατανίκηση του φόβου του θανάτου και στην άνθηση της ελπίδας της αναστάσεως.

Όταν η οσμή του θανάτου απειλεί να μεταβάλει τα πάντα σ' ένα νεκροταφείο γύρω μας, δεν αποτελεί βασικό λόγο ευγνωμοσύνης προς τον Θεό η ανατολή της ελπίδας για μία καινούργια ζωή, χωρίς πόνο, χωρίς θλίψη, χωρίς τρόμο θανάτου; Το κλείσιμο στον εαυτό μας, η φαρισαϊκή αυτάρκεια, η φαινομενικά δυναμική αυτοπεποίθηση, φέρουν τη σφραγίδα της απειλής του θανάτου. Το άνοιγμα της καρδιάς μας στον Θεό είναι η απάντησή μας στις απειρες δωρεές του Θεού, στο δώρο της ζωής που γενναιόδωρά μας προσφέρει, είναι το μεγάλο «ευχαριστώ». Ένα «ευχαριστώ» ευγνωμοσύνης που θα συνοδεύεται ασφαλώς από συμπεριφορά αντάξια της θείας δωρεάς. Στη διήγηση που σχολιάζουμε το ευχαριστώ προς τον Ιησού προήλθε από ένα αλλοεθνή, ένα Σαμαρείτη, που περιφρονούσε ο καθαρός Ιουδαίος. Ο πόνος της αρρώστιας ένωσε τους δέκα λεπρούς, η ευγνωμοσύνη του ενός, του Σαμαρείτη προκαλεί τον έπαινο του Χριστού και την αναγνώριση της πίστης του στο τέλος της διηγήσεως.

Πηγή: www.agiazoni.gr